

(Viết cho những người đã âm thầm ngã xuống)

Đoàn xe Motolova chầm chậm từ cửa thị trấn đi vào khu rừng tre rậm rạp thì chợt chồm lên. Con đường đất lầy lội nhầy nhụa. Chợt chồm lên những người lính sau và đổ vỡ tơi bời xóc nảy tung lên khi xe vấp phải một tảng đá lớn... Hùng vén tấm bạt che hai bên thân xe nhìn ra bên ngoài. Ánh đèn càn quét đoàn xe quét ngang đường thành những vệt sáng nhấp nháy phía trước. Đường anh thấy khá rõ. Đoàn xe đi đến chỗ một kho rừng nữa thì ngừng lại và những máy xe vùn vụt. Đám tù binh ở đó cho phép xuống xe thì hai người lính thay phiên nhau đi tìm. Những đèn xe Hùng có thể thấy rõ hai bên đường san sát những bụi tre gai, phía trên cao những tàn tre đan vào nhau dày đặc thành hình một cái vòm lớn, đoàn xe đi lờ mờ trong cái vòm này có vẻ như đi vào một khu âm u, tối đen không lối ra. Âm thanh của những nhánh tre đu đưa trên cao theo gió thổi ra một nhịp đi xuống như tâm trạng lo lắng, hoang mang của những người lính từ trên đường xuống nhìn xuống đầy mặt chữ viết là đâu?

Buổi chiều hôm nay, tên Địch Pan tới cửa thị trấn rồi nhón nháo lên hỏi về những lính lính cò hét tới các cán bộ quân giáo huấn thúc mang họ đi để đưa ra ngoài sân tập huấn quân sự. Những tên sĩ quan bắt đầu đi một cách lạnh lùng đi tới đi lui để tìm những người đi tìm danh. Kinh nghiệm của lính chuyên trị trị của Trại lính Lữ, đám tù địch trong hàng xóm thì: “Chuyên trị trị. Chuyên đi chỗ khác nữa rồi.”

Hùng quay qua nói với mấy người lính bên thân:

- “Tôi mình những địch sát bên nhau nghe chưa? Nếu có lập thành tổ, thì cũng ráng chen chung vào một tổ. Lính quân là tôi nó tách rời ra mặt thì nghĩ đi một tí đó.”

Sau một hồi đi tìm danh rồi đi tìm danh lui, tất cả đám tù tập huấn trên sân bãi chia ra làm hai nhóm. Nhóm của Hùng khoanh vòng gần 200 người lính bắt đầu lên những chiếc xe Motolova phía vệt đất hai bên hông và sau đó di chuyển ngay. Còn nhóm kia cũng khoanh vòng gần 200 không biết số bắt đầu đi đâu? Một điếu an ủi là nhóm bên bè thân của Hùng là Cường, Tân, Cường, Khế, Hoàng và Thu không bắt tách rời và cùng đi chung trong một nhóm. Nhìn những người lính lo âu, căng thẳng của những người lính bên đường cũng như Hùng thấy dài. Không cần nhìn vào những người lính, anh cũng đoán biết mặt của mình lúc này ra sao rồi! Tối sau ngày miền Nam bắt đầu một cách thức mới. Những sĩ quan cấp úy chễm chệ đã bắt chính quyền CS đưa ra đời với chính sách gọi là “khoan hồng nhân đạo” và việc tập trung đi “học tập 10 ngày”. Thời rồi những người sĩ quan khác, Hùng

Thân phận người lính gầy sùnh

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

và các bạn đã trình diện với hy vọng sau 10 ngày sẽ được trở về đoàn tụ với gia đình, làm việc cuộc sống mới. Nhưng họ ơi! Kể từ ngày đó tất cả đã bị giam giữ trên miền. Ở Trường Lộ n khoàng mới năm rồi, sau đó bị chuyển trại đi lên Đường Pan lao đường cũng hết 7, 8 tháng nữa, và bây giờ tôi sắp bị đưa đến một nơi nào khác chắc hẳn là bất đắc dĩ!

Xe ra từ đi đưa họ đến Tây Ninh, trong khi đoàn xe chở họ đi ngã ba rẽ ra đường quốc lộ thì họ là bắt gặp, bánh kẹo thu được... được dân chúng từ hai bên đường xuống lên xe cho đám tù như mua. Một cho một tên bị đưa về binh hò hét xua đuổi, nhưng người dân mua gánh bán hàng, nhưng bà mẹ, nhưng đưa em... với những theo đoàn xe ném lên đó những món quà tình nghĩa như một chút lòng của người dân còn có thể làm được, đưa tiễn những đưa con của đất nước đang trên đường ra nơi đây. Đám tù cười to họ xúc động với những món quà bắt gặp đầy tình người này. Nhưng với cũng đưa an ủi cho người lính đã mất thì đi xuống máu ra bao với đất nước, bao với đường bèo.

Hùng nhìn xuống đường qua khe cửa tạm bắt che bên hông xe. Dân chúng hai bên đường với còn chạy theo cửa đường xuống cho hết một món bánh trái cuối cùng còn trong thùng rồi... Một vài người đàn bà kéo vạt áo che mắt nước mắt, tay còn với với khi đoàn xe đã chạy khuất xa. Hùng xúc động lắm lắm: “Cảm ơn Mẹ, cảm ơn chị. Cảm ơn các em... chúng tôi không làm tròn trách nhiệm với các người được, thật là có lỗi với các người.”

Bên ngoài trại bắt đầu sắp tới. Nhưng người tù người chen chúc chật ních phía sau lưng xe, hoang mang nhìn qua những khe cửa, cảm thấy những người xem mình đang bị đưa về đâu, nhưng cuối cùng cũng có thể đoán già đoán non xe đang chạy về hướng Bình Dương mà thôi. Đoàn xe tiếp tục đi trong đêm tối, tránh né sự tò mò chú ý của dân chúng. Sau một lúc hoang mang nhẩn nháo, sự yên tĩnh trở lại trong lòng xe. Đám tù mệt mỏi, thích nghi dần với việc chờ đợi họ, bắt đầu nghe gà ngỗng gọi theo nhịp gõ cửa và tiếng máy xe nổ đều đều, một cho số phận đưa đẩy họ về đâu thì thôi.***

Sau một lúc đường lại nghẹt ngẹt trong khu rừng tre, đoàn xe lại tiếp tục chờ. Trại bắt đầu mờ mờ sáng thì đến ngã ba đường 10. Tại đây rẽ vào không bao lâu thì tới một nơi gọi là Trại 3148. Trại còn rất thô sơ chưa được xây cất gì nhiều, chung quanh chèo tèo vài ba căn nhà dùng làm bộ chỉ huy doanh trại với mái lợp bằng tre lá. Đám tù bắt hò hét thúc xuống xe tiếp họ. Một tên với binh cầm súng đứng chung quanh giữ trật tự với khí thế đường đường, trong khi một tay cầm bộ quần áo giặt xảng đi tới đi lui đưa người phân ra từng tốp. Hùng đứng trong hàng, ngao ngán nhìn khung cảnh chung quanh:

Thân phận người lính gậy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

- “Tao thấy chày này coi bõ hợc ám hợc nớ hai trờ i trờ c rờ i, tờ i bậy thợc sao?”

Không ai trờ i câu hợc a Hùng, nhợc ng cờ bờ n ai nợc đờ u có cờ m giác nhợc vợc y. Khung cờ nh hoang vợc ng thô sờ nợc i đây hợc a hợc n vờ i đám tù cờ i tờ o mợc i tờ i sờ đờ nhiợc u công sờ c, mợc hôi trong nhợc ng ngày sờ p tờ i! Sau khi sờ p xờ p xong Hùng và các bờ n Tân, Thu, Khợc e, Cờ đợc ng, Hoàng, Cờ đợc ng lờ n này bờ phân tán ra ở nhợc ng tờ khác nhau. Cũng may mợc y anh em cũng chờ rờ i rác trong mợc t cùng mợc t khu vợc gờ n đó thôi.

Trờ i 3148 này là tên cờ a mợc t Tiợc u Đoàn bờ đờ i trú đóng ở đây. Nhợc ng mợc i ngợc i đờ u quen gờ i là trờ i Bờ Gia Phúc lờ y theo đờ a danh ở nợc i này. Đờ c theo con đờ đợc ng 10, cờ cách khoợc ng 2, 3 cây sờ lờ i có mợc t trờ i tờ đợc ng tờ nhợc : Trờ i 3146, trờ i 3149, trờ i 3150,... Trờ i Bờ Gia Mờ p nợc i có sóc Bom Bờ nợc i tờ đợc ng cờ a dân tờ c thiợc u sờ , cũng ở cách đó không xa. Nhợc ng trờ i này nợc m trong khu vợc cờ a hai huyợc n Bờ Đờng, Bờ Đờ p thuợc tờ nh Phợc c Long. Mợc i trờ i ở đây đờ u có cờ p sờ Tiợc u Đoàn. Trờ c đây chờ chuyên vờ mợc t quân sờ trờ n giợc biên phòng, nhợc ng nay kiêm thêm nhiợc m vờ quợc n lý các sĩ quan chờ đờ cũ tờ cờ p Đờ i Úy trờ xuợc ng. Cho tờ i thợc i đờ m này, bờ đờ i thuợc y Ban Quân Quợc n vờ n còn cai quợc n đám sĩ quan tù cờ i tờ o. Mợc i đờ u hợc còn có vờ đờ chờ u, nhợc ng vì tình hình ngày càng lờ n xờ n, con sờ tù cờ i tờ o trờ n ngày mợc t nhiợc u, nên sờ quợc n lý cờ a bờ đờ i đờ i vờ i các sĩ quan tù cờ i tờ o bờ siợc t lờ i gờ t gao hợc n trờ c nhiợc u. Mợc i lờ n đờ ra ngoài làm viợc lúc nào cũng có hai vờ binh súng ở ng kờ kờ canh chợc ng hoợc khi đờ đờ n cây, gánh tranh, chờ t tre cũng có vờ binh đờ i theo hợc ng đờ n. Tuy nhiên, cờ hợc sờ sờ nh ra là lai rai cũng có ngợc i trờ n hoài.

Quợc đờng nhợc đám tù mợc i tờ i đờ đoán, nhợc ng ngày tháng đờ u ở trờ i Bờ Gia Phúc hợc đờ chờ u sờ quợc n lý rờ t nghiêm ngợc t. Hợc làm không xong công viợc đờ đờ c giao trong ngày là bờ kiợc m đờ m, hoợc bờ nhiợc u hình thợc kờ luợc t khác ngay. Chờ ở chờ a có gì cờ nên viợc xây đờ ng nhà , doanh trờ i đờ đờ c đờ t ra gờ p rút vì mùa mợc a sờ p đờ n. Ngay sau ngày đờ n trờ i, đám tù cờ i tờ o phờ i làm viợc cờ t lờ c tờ sáng sờ m đờ n tờ i mợc t đờ khai phá, xây cờ t thêm doanh trờ i, khu nhà ,... bờ p núc,... mợc y đám cán bờ quợc n giáo suợc t ngày cờ hò hét đờ c thúc: “Nợc u không cờ gợc ng cờ t nhà kờ p, mùa mợc a đờ n các anh sờ phờ i ngợc ngoài mợc a”.

Đờ u này thợc y rõ không phờ i là đờ u hờ đờ a sông. Bờ i vì tờ khi mợc i tờ i trờ i đờ n nay, đám tù cờ i tờ o đờ phờ i ngợc võng rờ i! Chờ a làm xong nhà thì phờ i chờ u tờ p tờ c ngợc võng ngoài gió mợc a là cái chợc. Do đó không cờ n đờ i cán bờ quợc n giáo hò hét đờ c thúc, vờ i tình hình này mợc y ngợc i tù cờ i tờ o cũng phờ i tờ mình làm gờ p rút đờ có chờ che nờ ng mợc a. Tờ tờ chung quanh trờ i Bờ Gia Phúc nợc i Hùng , rờ ng tre và cây cờ i đờ n đờ n đờ đờ c phát quang hợc t đờ khai thác đờ t trờ ng cờ t nhà , doanh trờ i,... và trờ ng trờ t hoa màu. Cờ thờ đờ i bàn tay cờ a đám tù khợc n khợc , rờ ng càng lúc càng bờ lờ n thợc t lờ i sâu vờ phía sau.

Thân phò n ngò i lính gậy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Sợ tiệp xúc với cuộc sống bên ngoài của người tù có một cách chính thức hữu ích qua những chuyến thăm nuôi hàng tháng mà thôi. Những cái siết tay, nắm cổ tay méo mó, vòng tay trói cổ của đứa con thiêu cha... nắm hôn với vàng trên môi người và hiên hay ánh mặt trời ngấm cựa người yêu... cùng món quà của đấng tình thương của Mẹ già... một vài tin buồn, năm ba tin vui trao đổi nhau... tất cả gói ghém hết trong những thăm nuôi gặp mặt đó. Đợi với người tù có một o, đây là kho nhữc hủ nhữc phúc nhữc trong cuộc đời của họ vào lúc bấy giờ. Đôi khi có một số tin tức do người thân bên ngoài mang vào đã trở thành những đề tài để anh em bàn tán sôi nổi, hoặc những suy đoán, bàn luận thì cuộc sống của họ không biết xu hướng phát triển đâu, tuy nhiên những đó ít nhiều cũng đã giúp hun đúc niềm tin của đám tù có một o và làm tinh thần của người phạm nhân họ lên.

Cả thế người tù có một o vẫn làm lũ sống, làm lũ chết đứng với một hy vọng mong manh không lấy gì làm chắc chắn... Và cả thế ngày tháng âm thầm trôi... Người tù có một o một mồi, hy vọng lấy tàn đời theo những nhìn cây rừng thay lá!***

Với điếu kiêu thiêu thôn đả mồi thế thế dinh dưỡng thu c men. Bềnh thế không thế nào tránh khỏi. Những là bềnh sống rét rừng, căn bềnh đáng sống nhữc vùng rừng núi Phò c Long này! Những ai bềnh vào căn bềnh này, thì cả m bềnh chết chết. Với đời trẻ không bao lâu, đã có một vài người bềnh dính ngay sống rét và chết ngay trong trẻ. Khiến cho những người còn lấy không khỏi rúng động. Một đôi lần, Hùng cũng bềnh bềnh những chết là cả m mồi nên lấy qua đả c hủ. Tuy nhiên nghĩ thế đời của bềnh sống rét rừng hiểm nghèo này, anh cũng nắm nắm p lo sống không biết ngày mai sẽ ra sao?

Chợ bềnh Hùng lo sống cuộc cùng đã may mắn không xảy ra cho anh, những lấy rồi ngay vào một trong những người bềnh thân trong nhóm của anh. Đó là C người. Thiêu Ủy Mai Xuân C người. Thiêu Đoàn 16 TQLC. Xu hướng thân khóa 4/ 71 SVSQTB Thế Đ c. Người chiến sĩ đã trẻ qua biết bao trẻ đánh lấy nhữc k c lấy nhữc nhữc m vủ tái chi m C Thành Quợng Trẻ. Xông pha biết bao trẻ đánh đả đả nhữc vủ y mà anh cũng không hủ hủ gì. Nay trong lúc buông tay súng, cam phận làm tên tù có một o, sống phận lấy không tha cho anh!

Giữa núi rừng Phò c Long, chợ sống rét rừng đã quở ngã người sĩ quan kiêu hùng ngày nào dả dàng! Sau hủ m một tu n nắm li t trẻ với tiêu chu n đả c phát đả chợ lấy c n bềnh nguy hiểm này là 1 viên ký ninh mồi ngày không thỏ m thía vào đâu c ! Bềnh tình càng lúc càng trẻ m trẻ hủ n! Mai Xuân C người tuy thế p người nhữc rỏ to con, thế mà chết qua một tu n lấy, người anh gủ nhữc chết còn phân nả so với lúc trẻ c, cợng thêm làn da vàng vủ t và một thế chết bềnh nhữc c không trẻ đả c. Anh em trong trẻ quyên góp nhau lấy nhữc viên thu c ký ninh hiểm hoi

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Cả gia đình gởi vào đời mong cậu sống anh, nhưng cũng không đời nào cậu sống.

Nguyễn Minh Hoàng đã đưa cho bạn một tờ giấy viết tay viên thuốc chữa bệnh sốt rét để dành phòng ngừa cho riêng mình, hy vọng cậu được sống khỏe mạnh, nhưng cũng chỉ giúp Mai Xuân Cười sống khỏe mạnh thêm được một ngày! Bạn tình của Mai Xuân Cười suy nghĩ về đời bạn anh không còn được sống nữa. Họ được lên bệnh viện bạn là trẻ xuồng liều. Cậu cùng ban quản giáo trở về phòng cho anh lên bệnh xá đi ngủ. Tiếng là nằm bệnh xá cho có vẻ, nhưng thực ra thuốc men cũng chẳng có gì nên anh cũng không hề phục hồi. Thấy tình thế không xong, trở về nhà cho phép Mai Xuân Cười viết thư nhờ gia đình mang thuốc lên cấp cứu.

Một ngày anh nằm trên bệnh xá, Hùng có tìm cách lẻn lên thăm được 2 lần. Nhìn thân hình của bạn, Hùng không khỏi xót lòng. Thân thể trắng kiết của Mai Xuân Cười ngày nào giờ đây chỉ là một xác thân gầy yếu, một mảnh xương khô cứng chôn vùi dưới đất hy vọng mong manh là thuốc từ nhà sống được kíp. Không còn biết phải nói gì để an ủi bạn trong lúc này. Hùng chỉ còn biết nắm chặt tay bạn như muốn truy cập hết sức mình vào thân thể gầy gò đời mong bạn có được nghỉ ngơi vượt qua cơn bệnh quái ác này.

Nhưng lúc tình hình tảo động nhìn thấy Hùng gọi tên bạn, Mai Xuân Cười cười luôn miệng như nói: “Tao muốn về nhà. Được đời tao ở đây. Tao muốn về với gia đình. Mà bạn giúp gia đình tao mang tao về nghe?” Nghe bạn trong cơn hấp hối nói những lời như vậy, Hùng chỉ biết thở dài và nói một câu để bạn yên lòng.

Thời gian Mai Xuân Cười nằm bệnh xá, mà bạn liên tục suốt ngày. Nhưng lúc trở về phòng ngủ bạn lạnh. Lần chót Hùng tìm cách lẻn lên bệnh xá thăm anh cũng là ngày cuối cùng bạn được dâng lên khắp các con đường trên phố trở về. Trong trại nhìn ra ngoài bờ rào xa xa đã có thể thấy những người loang loáng trên một hàng rào tranh giành quyền lợi. Từ nhân không thể đi công tác xa bên ngoài như thường lệ, đa số chỉ làm những việc vặt trong trại. Nhân số ít này, Hùng lẻn lên bệnh xá thăm Mai Xuân Cười. Lần này nhìn bạn, Hùng biết là đã quá trễ rồi! Trộm nhìn thấy Hùng giờ đây là một xác chết thối rữa với chút hơi thở yếu ớt. Số phận đã hiển hiện trên gương mặt vàng vọt, méo mó và hai con mắt của người tù khốn khổ đã lộ rõ một nỗi sợ hãi! Mai Xuân Cười nói đó chỉ là cái chết của mình thôi. Trong một khoảnh khắc im lặng thật lâu, Hùng đứng nhìn bạn với cái cảm giác đau đớn và bất lực vì không biết làm gì giúp được bạn trong lúc này.

Mai Xuân Cười trở mình, giờ đây cậu nhìn lên nhìn Hùng một hồi rồi nhìn ra đời

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

bạn. Giọng của anh yếu ớt đến nỗi Hùng phải nghiêng đầu, cúi sát tai vào miệng bạn mới có thể nghe được tiếng thì thào đến tận quăng. Bạn sợ rét rùng rợn này quăng đáng sợ thật. Trong vòng mắt thì gian ngỗn, chông bẻ nh quái ác này đã làm thay đổi bạn ngoài cửa con người đến nỗi bạn không gặp người bạn trong vòng mắt tuấn lệ chốc khó lòng nhận ra được! Ngay cả những người đồng cửa người bạn cũng rất khó khăn. Với tất cả sinh lực còn sót trong thân thể bạn nhấc cửa mình, Mai Xuân Cố gắng ngẩng đầu chào:

- “Tao... không xong rồi... Hùng ơi!... Mà cho tao... gọi tôi thăm... mấy anh em. Ráng gọi tên... sẽ khỏe. Đừng gọi tên... nhé tao...”

Mai Xuân Cố gắng giữ tay Hùng nói thêm:

- “Mày nhớ... nhớ gia đình... mang tao về... Bao lâu cũng được... nhớ ráng... mang tao về nghe.”

Hùng chỉ biết nhìn bạn gật đầu, đưa nắm cơm mát. Người nhà của Mai Xuân Cố cũng đã nhận được tin nhắn, cấp tốc mang thuốc lên. Nghe nói là trĩu lòng người. Nghe nói ở phòng Phẫu Long đi vào trĩu đầu bạn lột lột khắp cơ thể. Khi tới Saigon lên, Mẹ và em của Mai Xuân Cố không cách gì vào trĩu đầu của đàn phải tìm nơi tá túc qua đêm ở bên ngoài thành phố, qua hôm sau chỉ vội rút bớt mấy món người đưa đi. Đến nỗi hai mẹ con cũng chỉ được phép gọi thuốc vào chỉ không cho gặp mặt người thân, mẹ cho Mẹ và em của Cố khóc lóc van xin mấy cũng không được. Sau một hồi năn nỉ khóc lóc không kết quả, hai mẹ con tuy vất vả đành gọi ít quà và thuốc vào cho Mai Xuân Cố gọi người ra về. Nghe nói người! Người Mẹ và người em tôi nghĩ phải có biết đâu anh đã qua đời ngày hôm trước rồi!

Mai Xuân Cố mất ngay đêm sau khi Hùng lên thăm anh lần cuối. Nghe người bạn bạn xót xa lắm, nửa đêm khát nước anh ráng đứng dậy đi lấy nước uống thì bị vấp té không đứng dậy nổi nữa và nằm đó chết luôn. Anh ra đi chỉ còn tóc tai lấm. Trong khi Mẹ và em đang ở bên ngoài thành phố đêm hôm đó, nôn nóng chỉ vội rút đi khắp mang thuốc vào cửa, thì anh đã không thể chờ được nữa! Anh ra đi mà Mẹ và em cuối cùng vào được đến nỗi cũng không thể nhìn thấy mặt anh lần cuối! Thân xác anh nằm đó trong khi hai người thân ở ngay ngoài cửa gọi tên và tiếng anh còn sống và cả hai vẫn nuôi hy vọng thuốc mang lên khắp cửa được mấy anh!!

Thân phận người lính gây sủng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Một buổi sáng khoảnh giờ a năm 1978, một ngày nhàn nhàn ngày trôi tiếp trung cộng tiếp. Khi nhàn nhàn từ khác nhàn nhàn công việc được giao, chuần bị phân tán khắp nơi đi ra ngoài lao động, thì có một số người đi tay tình nguyện nhàn nhàn một công tác bất thường: Mai táng người chết! Nhàn nhàn tình nguyện được chia làm hai toán:

Toán thứ nhất trong đó có Đại Úy Hoàng Quân Phạm Thanh Tân và một số người nữa, được giao cho công việc đào huyệt.

Toán thứ hai lo việc vận liệm và khiêng người chết gồm 6 người: Th/Úy Diệp Phi Hùng (TQLC), Th/Úy Trần Văn Khỏe (TQLC), Th/Úy Nguyễn Minh Hoàng (Nhảy Dù), Th/Úy Ngô Văn Cường (Nhảy Dù), Th/Úy Hoàng Lập Thành (TQLC) và một Tr/Úy Hoàng tên Hoàng (Khóa 20 HQ, không nhớ họ)

Nhàn nhàn đất trên người người Mai Xuân Cường sự yên lặng còn âm thầm và khá móm móm vào mặt trời nắng nóng và qua, đã giúp cho toán đào huyệt mau hoàn thành nhiệm vụ không khó khăn lắm. Buổi sáng sớm nắng nóng núi Phụng Long vẫn còn sót lại cảm giác lành lạnh như hoa hồng sớm nắng đêm rười. Gió mang đến nhàn nhàn tiếng lao xao đờ đờ u u tiếng cánh rừng xa xa nghe như một điếu như một tiếng buồn tiếng đờ đờ a người tù vãn số. Đám buồn chạng vạng nhìn huyệt mau có vẻ an ủi lắm. Không nói ra nhàn nhàn cho ai nữa đờ đờ nghĩ thầm: “Ít ra đây là nhàn nhàn gì tiếp tao còn có thể làm được cho mày lên cuộc đó Mai Xuân Cường người!”

Xác Mai Xuân Cường được bó trong một cái áo mưa quân đội cũ, bên trong liệm chung với một món vật dụng cá nhân ít người của anh. Hùng và đám buồn còn cần thận viết tên Mai Xuân Cường trên một mảnh giấy, bỏ vào cái lọ thủy tinh để nút chặt liệm chung với xác anh ta, để sau này dù có bị đục khoét huyệt đất vùi, vẫn còn có thể nhận được xác. Trước khi đất anh nằm vào trong bọc áo mưa, Hùng không quên đeo sợi dây có cây thánh giá vào cổ buồn. Đây là món quà Mạnh gửi vào theo thủ tục chôn cất rét vãn rười. Đó cũng là điếu an ủi cho Mai Xuân Cường, còn mang được món quà của người thân yêu theo bên mình trước khi đi vào lòng đất.

Xác anh được khiêng tiếp buồn xả ra, đất xuống lòng huyệt mau mau cách nhàn nhàn buồn nhàn nhàn người buồn nhàn nhàn thân thể. Trước khi lấp đất, không ai buồn ai tiếp tiếp đám từ hi vọng đi nhàn nhàn cùng đất ngửi đất trang nghiêm thêm cảm nguy hiểm trước cảm phạm tên buồn đi vãn bình và cán buồn quẩn giáo đất nhìn lom lom gần đó. Cảm phạm tiếp của hôm nay hình như cũng buồn u lẩn chút đất chôn hẩn nhàn nhàn ngày. Dù gì thì người cũng đã nằm xuống rười! Đâu ai nữa khó khăn với người chết làm chi.

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Hùng nhìn quanh, giọng nói huyt m c a b n mình đã có t h i nào 11 ngôi m c a nh ng ng i t c i t o khác không may n m xu ng tr c đó. T t c các ngôi m đ u không có m t t m bia nào kh c ghi tên tu i, ngày tháng đ l i sau này c ! Trong khi xúc đ t ph lên xác b n, Hùng không ng t suy nghĩ. Không bi t ph i làm sao đ có th ghi đ u l i ngôi m c a b n sau này? Làm cách nào đ nhi u năm sau còn hy v ng ki m l i đ c?

Tr c đó Hùng có nghe m y tay qu n giáo nói chuy n v i nhau, trong t ng lai ng i ta s khai phá nh ng khu r ng chung quanh ng n đ i này đ tr ng cao su. V i s thay đ i nh v y, vi c nh n đ ng l i đ u v t nhi u năm sau này s càng khó khăn h n. Đám b n tù bàn v i nhau tìm m t cành cây dài v i hình thù đ c bi t đ nh và c g ng chôn cây đó càng sâu càng t t tr c ngôi m . T t c đ ng ý l y cây c th th t l n n i b t bìa r ng làm chu n và t đó nh m h ng đ m b c đ n n i chôn vùi b n. Đám b n còn c n th n đ m b c hai ba l n đ ch c ch n có đ c con s chính xác nh t đ nh. Sau đó h c g ng ghi nh đ a th ng n đ i cùng v trí c a các ngôi m khác đ phân bi t v i n i b n n m.

Đâu đó xong xuôi tr c khi t giã tr v tr i, t t c đ ng bụi ngủi van vái th m: “Mai Xuân C ng i! S mây không may ra đi s m, t i tao cũng ch bi t c u xin vong h n mây hãy yên ngh . Nh v y cũng yên n ph n mây r i. Còn s ph n t i tao ch a bi t mai đây s ra sao? N u mây có linh thiêng hãy v phù h cho t i tao ch ng ch i đ c t t c các khó khăn, b nh t t. Phù h cho t i tao luôn kh e m nh và s m đ c th v v i gia đình. T i tao h a s báo tin và ch đ n ch n m c a mây đ gia đình mang mây v . Thôi mây hãy an ngh , t i tao đi đây!”

Hôm đó tr i đã ng ng không m a n a, nh ng mây v n còn u ám l m. C b u tr i hình nh ch có m i m t màu xám, nên m c dù ch a tr a khung c nh chung quanh trông có v nh đã x chi u lâu l m r i v y! Xu ng t i đ i chân đ i Hùng ngoái nhìn lên ch b n n m. Cành cây l n c b n c m tr c m b n làm đ u, nhìn t xa hình dáng nó trông gi ng y nh m t cây súng gãy c m ng c xu ng đ t. Hùng th dài. Ph i r i! Trông nó th t là gi ng m t cây súng đã gãy, đang đ ng ch v m t mình gi a n n tr i u ám.

Cái ch t c a Mai Xuân C ng đã đ l i trong lòng nh ng ng i b n tù nhi u th ng c m và suy nghĩ v s ph n mong manh c a ki p tù đày. Không lâu sau đó, m t s tù c i t o tìm cách tr n

Thân phận người lính gầy gù

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

trở i. Trong số mấy người ít ỏi thoát được từ trại 3148 Bù Gia Phúc có Th/Úy Trĩn Văn Kh&#e, người bạn thân cùng đơn vị ở Mai Xuân C&#ng và Di&#p Phi Hùng. Tin trở n trở i loan ra d&#y lên làn sóng xôn xao trong đám tù còn lại, đơn vị càng làm cho ban quản giáo si&#t chặt k&# lu&#t g&#t gạo h&#n. Nhưng có khó khăn gì nữa thì cũng thôi. Người tù cũ i t&#o không phải hàng ngày vẫn đi đi n về i khó khăn t&# sáng sớm đơn vị m&#t đó sao? Ch&# tiêu lao đơn vị đ&#a ra nhi&#u h&#n ? Đàng nào thì người tù cũ i t&#o cũng quen với số ch&#u đơn vị r&#i. Ráng thêm chút nữa, rồi cũng xong thôi.

Tuy thế n trong đáy lòng, Hùng cảm thấy nỗi buồn ch&#t ch&#a thêm lên. Trong một thời gian ngắn, hai người bạn thân thì t nh&#t đã xa rồi: Một ra đi vĩnh viễn, một ch&#a bị&#t số phận thế nào sau khi trở n trở i. Nhưng ray r&#c đơn vị t, lòng buồn như th&#ng buồn, nỗi cảm khái cho chính thân phận cũ a mình và gia đình bên ngoài... khi n Hùng suy t&# nhi&#u và trở ch&#ng một người nào không hay. Nhi&#u khi đơn vị cây, róc v&# xong ch&# v&#c v&#. Hùng và các bạn người ngh&# m&#t. Nhìn thân cây đã b&# đơn vị ngã n&#m trên mặt đất ch&# khiêng v&#, Hùng không khi&#i cảm khái như t&#i m&#t bài thơ đ&#c người tù nào đó làm ra và đ&#c m&#t người khác ph&# nh&#c. Tác giả nhìn thân cây b&# đơn vị ngã, ví von với thân phận cũ a mình và làm ra bài thơ sau đây mà các người tù cũ i t&#o lúc bấy giờ g&#n như ai cũng thấu c&# lòng:

Thân Ph&#n
R&#ng hoang... Xào X&#c...
M&#t thân cây đơn vị ngã.
Nh&# đi mình.
Buông thả t&#ng lai.
Này đây là tóc là tai.
Cành khô n&#m đó.
Ai mang anh về ?
Thân anh kh&#n nỗi ê ch&#
Tháng năm về n đơn vị. L&#i thế còn chăng?
Lòng anh kh&#n nỗi giá băng
Anh ray r&#c mãi về t h&#n kh&# đau.
Thôi em. Về i b&#t &#u s&#u.
B&#c đi b&#c n&#a, tan mau n&#a đơn vị.
R&#ng hoang chôn ch&#t m&#t th&#i.
T&#ng lai đâu có &#i nào cho em.
M&#t sâu hun hút đêm tr&#ng,
Anh ca khúc hát như th&#ng vô vàn
R&#ng hoang k&#t lá úa tàn
Thân cây đơn vị ngã. Anh th&#ng ph&#n mình.

(Không rõ tên tác giả)

L&#i thế bình d&# mà cảm đơn vị quá. Đã nói lên đ&#c tâm trạng chung cũ a t&#t cũ anh em tù cũ i

Thân phận người lính gây sủng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Tôi. Mẹ dù Hùng chưa có gia đình, nhưng anh cũng có người yêu nên hiểu rõ những suy nghĩ khác nhau của những bạn tù khác có vợ con, gia đình ở nhà. Người tù cũ tôi ở giờ đây có khác gì một thân cây đã bị đốn ngã. Nhưng cây bị đốn ngã còn có người đốn và, còn người tù cũ tôi ở nếu may mắn xuống giã gạo rồi già này, thì ai sẽ đốn anh nữa? Vợ và người yêu ở nhà, có còn bạn chờ tôi thì ngày xưa hay chăng? Thôi thì em ơi. Hãy vui đi bạn tù u sầu. Còn bạn đi bạn của đi em. Bạn đi bạn của cho bạn đi còn lại của em tan mau. Em không cần phải chờ đợi anh đâu... Sao mà thơm thía và chua xót quá! Lần đầu tiên Hùng và các bạn được nghe một bạn tù ôm đàn hát bài này. Ai cũng của nước mắt. Đúng rồi! Thân phận của người tù cũ tôi ở bây giờ đâu còn gì để hứa hẹn mai sau cho người mình yêu thương nữa!!...

Tôi đó hiểu lòng trong đêm khuya, ngồi trong tù im lặng ngắm núi rừng Phước Long, mỗi khi buồn không ngủ được, anh thường nghe bài hát này và hay khe khẽ hát một mình: "...Một sâu hun hút đêm trăng. Anh ca khúc hát như thỏ rừng vô hạn. Rừng hoang kết lá úa tàn. Thân cây đốn ngã. Anh thường quên mình!"

Giọng hát nghe đã buồn! Lòng nghe sao còn não lòng hơn!

Ở trại 3148 Bù Gia Phúc được cuối năm 1978 thì tất cả tôi bị chuyển trại một lần nữa. Lần này nhóm bạn thân của Hùng bị phân tán ra, đi đến những trại tù cũ tôi ở khác nhau. Hai năm sau, khoảng cuối năm 1980, Diệp Phi Hùng, Nguyễn Minh Hoàng, Phạm Thanh Tân, Nguyễn Văn Thu và Ngô Văn Cường là những người đầu tiên về hội. Sau những ngày vui mừng đoàn tụ với gia đình. Nhưng tôi lại hứa với Mai Xuân Cường trại này đây. Hùng rồi Cường đến nhà Mai Xuân Cường thăm viếng, được thấy cái chi tiết và tôi trại trấn trại của giờ lâm chung của anh. Gia đình Mai Xuân Cường đã biết tin về cái chết của con mình lâu rồi, nhưng những chi tiết thì chưa biết được rõ ràng. Nay nghe Hùng kể lại, cả nhà anh khóc như mưa.

Ba của Mai Xuân Cường nói qua giọng nước mắt:

- "Các cháu đã là bạn của những người thì cũng như con cháu của Bác thôi. Nay em nó không may về số mà xác thân còn lưu lại của người núi rừng như vậy, quá thật đau lòng quá. Bác xin các cháu vì tình bạn ngày xưa và vì nó mà chờ đợi cho Bác chờ đợi. Bác đưa cháu nó về với gia đình, ngày nào nó của và được thì Bác không thể ăn ngon ngủ yên được. Bác muốn tận tay mình mang hài cốt của con về. Bác chờ các cháu hãy đợi cho Bác đến chờ của nó nữa là Bác đã mang ơn lớn rồi. Đêm nằm Bác chờ thấy nó mà chờ yên lòng một hồi." - Ông nói xong

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

lời khác nữa ...

Hùng và Cường nhìn thấy cảnh đó cũng cảm động vô cùng. Cả hai hứa sẽ hứa hẹn đến Ba cả đi tìm mẹ và mang hài cốt anh về. Thế điếm đó tính từ ngày chôn cất Mai Xuân Cường thì mẹ đi chợ khoả ng gần 2 năm mà thôi. Nhiếp người bà con cả Cường bàn với gia đình anh là thời gian 2 năm còn quá sớm, phải đi đi đến khoả ng ít nhất từ 3 đến 5 năm sau, xác thật tiêu hủy hết thì hết cốt mẹ đi t h n. Nghe ai cũng nói như vậy nên gia đình Mai Xuân Cường đồng ý nán lại đúng 5 năm mẹ đi thăm hi vọng chuy n đó.

Nhưng xưa nay người tính là một chuy n, còn trẻ tính lại là một chuy n khác! Trong khoả ng thời gian chờ đợi đó Ba Mẹ cả Mai Xuân Cường ph n vì nh th ng con, ph n vì l n tu i nên đau y u ho ài. Đến khi đúng 5 năm kể từ ngày anh ch t thì cả n b nh cả Ba anh b tr n ng không đi đ c, cu i cùng đành ph i hoãn vi c này l i.

B ng đi mấy năm sau, b nh tình cả người cha cũng cảm nh v y ho ài, không thuy n gì m chút nào. Khi n i ông cả n ng n c yêu c u ráng đi ông h t b nh sẽ đích thân đi lo cho con mình mẹ đi th a lòng! Trong khi đó Hùng và các b n bè thân thu c lo chuy n tr n đi v t biên nhi u l n v n không thành, ngoài ra còn lo chuy n sinh k gia đình nên đ u óc đầu còn đ ý gì t i nh ng chuy n khác n a. Mãi đến khi b nh tình Ba cả Mai Xuân Cường tr n ng, ông bi t là không xong, h t hy v ng t tay mang con về nh tâm nguy n đ c nên cho người mẹ Hùng và Cường đ n. Ông n m tay hai người v a khóc v a nói:

- “Tâm nguy n cả Bác cả hoàn thành đ c, ch c là Bác ch t không nh m m t đ c hai cháu i.”

Nói xong ông lại ng m ngùi khóc. Hùng và Cường nhìn ông r t th ng cảm nh ng không bi t ph i nói làm sao. Cu i cùng ông nói với hai người b n cả con mình:

- “Bác bi t là yêu c u này h i quá đáng, nh ng ngoài hai cháu ra, Bác bây gi không bi t ph i c u xin ai n a c .”

- “Th a Bác. Xin Bác đ ng nói v y. Bác có đi u gì yêu c u, n u trong kh năng làm đ c, hai

cháu sẽ cố gắng làm cho Bác.”

- “Xin hai cháu hãy thử nghĩ cho thử nghĩ Công việc của Bác mà thay Bác mang nó về về gia đình giúp Bác. Bác tâm nguyện sẽ tận tay lo cho nó, nhưng về tình hình sức khỏe như thế này, chắc là Bác không qua khỏi để làm chuyện đó rồi. Thôi thì xin hai cháu hãy cố gắng giúp cho em Công việc lớn này, coi như hai cháu làm phúc cho gia đình Bác vậy. Bác thật không dám quên ơn sâu này.”

Hai người bạn không cảm động chút nào, cả hai nắm tay người cha tận tâm và hiền từ ông:

- “Bác cứ yên tâm. Hai đứa cháu sẽ ráng làm hết sức để đả anh yên về về gia đình. Cháu chắc sẽ sau nhiều năm, nhiều chuyện thay đổi, không biết tới cháu có tìm được đúng chỗ anh yên không xuống hay không, nhưng hai cháu sẽ cố gắng.”

Ba của Mai Xuân Công việc qua đời sau đó không lâu. Khi đứa đám của ông, nhìn người mẹ buồn và những đứa em còn lại của bạn. Hùng và Công việc bạn nhau như quy định theo hình ảnh của mang hài cốt Mai Xuân Công việc về nằm kề bên Ba anh yên cho bạn đời.

Cuối năm 1990, mười hai năm sau khi Mai Xuân Công việc mất. Sau khi sắp xếp mọi việc đâu đó xong xuôi, Diệp Phi Hùng và Ngô Văn Công việc cùng một em rể và một em ruột của Công việc chèo nhau trên hai chiếc Honda đi ngay lên Phước Long. Mục đích chuyến đi lớn này chắc là dò đường tìm lại người đời năm xưa và cố gắng tìm về trí ngôi mộ bạn trước. Nếu tìm được thì chuyến hết công việc không thành vấn đề nữa. Đi lo sợ nhất của hai người là trải qua bao năm tháng, về tới sao đời chết ngôi mộ thật là không thể tìm thấy được nữa thì đúng là phải đi tâm huyết của nhiều người. Riêng Hùng, nếu không làm tròn được công việc của bạn và người cha trước khi chết thì anh thật sự đau lòng lắm.

Đến Phước Long, thì trải đã chiểu lượng rồi. Trải lại mà quá lớn. Nhưng con đường đi đến vào rừng để gặp người bạn công việc. Lối đi mà ở vùng rừng núi Phước Long này hình như quá nhiều, lúc nào cũng có thể mà lạc đường. Đã vậy nên khai thác rừng lấy gỗ một cách bừa bãi, vô tội chốc mấy năm sau này đã khiến cây rừng không còn gì được nữa. Lũ tụi các người đi về mấy khi có công mà lớn gây lại là khi người. Bạn người không còn cách nào khác hơn là vào nhà dân để thử tìm chỗ trải qua đêm, đời hôm sau hãy thăm đường vào trải cũ.

Tất cả bây giờ đã đổi thay hoàn toàn. Những cánh rừng ngày xưa thật sâu ở hai bên đường và những rừng tranh lớn còn nằm trong ký ức của Hùng, bây giờ không còn nữa. Thay vào đó là những cánh rừng cao su bát ngát. Hùng và Cường không còn nhìn ra đâu là đâu. Họ đi thăm dân chúng với những người tù cũ ở tù ở Bù Gia Phúc, Bù Gia Mập, Trại 3148, trại 3146... thì nhiều người không biết. Cuộc cùng hai người đi trên xe đò họ đi thăm những tài xế và lái xe, họ về ngày xưa những thân nhân đi thăm nuôi tù đã sống những tình xe đò, họ thấy chắc chắn có người biết chuyện giúp đỡ. Quả nhiên lần này gặp được một tài xế và lái xe kể cho họ biết đường đi vào những trại cũ.

Sau khi ghi nhận tên những người lính, hai chiếc Honda họ đi lên đường theo những con đường đất lầy lội do trên mặt đất hôm qua còn đất lầy, công việc những người lính càng làm cho khó đi thêm. Một khu rừng Hùng nhìn mang máng trước đây nay đã bị khai phá thật sâu vào bên trong những chỗ cho hàng dãy đường đi cao su chằng chịt dài đến nút thắt. Những thợ săn gộp một vài chiếc xe bò, Hùng đi họ đi thăm. Sau nhiều lần lên xuống và họ đi thăm đường những... cuộc cùng bọn người cũng đi được ngã ba đường 10 và nhìn vào trại 3148, Bù Gia Phúc cũ.

Đường trước doanh trại, Diệp Phi Hùng và Ngô Văn Cường nhìn nhau cảm khái vô cùng. Không ngờ có ngày hai người lính về chốn này. Giờ đây doanh trại này không còn là nơi chôn cất tù cũ ở tù ở, mà đã trở thành một doanh trại thu nhập từ biên phòng trú đóng.

Họ đi thăm dân chúng những ngôi nhà bên phía ngoài xem có ai biết người lính họ nhìn những người tù cũ ở tù ở bọn họ thấy ngày xưa thì không ai biết. Tuy nhiên có người chỉ giúp đường cho bọn người của Hùng đi vào rừng tìm một người đàn ông đang cất nhà chòi làm rẫy trong đó, người này chắc chắn biết tin về bọn Hùng muốn tìm.

Lần theo sống chớ quên, bọn người họ đi lên xe Honda men theo con đường mòn dân chúng họ đi làm rẫy, cuộc cùng cũng tìm gặp được người họ muốn gặp. Đó là một người đàn ông trước 55-60 tuổi, là bọn họ ở Bù Gia vào, trước đây là cán bộ quân giáo trong trại Bù Gia Phúc. Sau nhiều năm phục vụ, ông này lên đến cấp bậc Đại Úy và đã giữ ngũ năm gần đây. Ông ta lập gia đình với một người đàn ông và lập nghiệp luôn ở nơi này, ngày ngày cùng gia đình làm rẫy sinh sống. Khi biết được ý định của bọn người. Ông chủ Đại Úy bọn họ này sống sống những người lính giúp đỡ người lính cất tù cũ ở trại trước đây.

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

Thật không còn gì đáng sợ hơn đối với bọn Hùng lúc này. Lúc đó ngay trong rừng, không có hàng quán Hùng đành phải ra ngoài khu dân cư mua nhang đèn, nhang ông cụ ở Đồi Úy bọn đui này kiếm được một bó nhang cho bọn Hùng luôn. Trong khi đi đường, ông ta cho biết tình hình rừng khi làm rừng gần người đui, ông có ra thăm và thả nhang trên nhang phẫn mà vô chủ đó. Ông nói rừng người đui đã nắm xu hướng rồi thì không còn hơn thù gì nữa. Các bọn người đui của Hùng đều rất cảm động với lời nói chân tình xuất phát từ một sĩ quan bọn đui mà ngày xưa có lúc đã là kẻ đui nghếch với họ. Phải rồi! Người đui đã nắm xu hướng rồi, hãy để họ yên nghỉ. Không nên nói hơn thù với người đui đã chết nữa!

Khi lên đến người đui ngày xưa của hai người đui đã tay chân chết bọn, Hùng và Các người ngớ ngác không thể nào nhận ra đây là đâu! Tất cả đã hoàn toàn thay đổi và khác hơn với những gì còn sót trong ký ức của hai người đui. Các người lính xa xa trên các cây cũng trông toàn cao su! Không có dấu tích gì về những ngôi mộ ngày xưa. Mười hai năm qua rồi còn gì nữa!! Cũng may nhờ có người đui đàn ông đến đến ngay chỗ trên các cây chôn những người chết trong rừng. Tuy một đống trông có vẻ như bọng phồng, nhưng khi đến nhìn kỹ cây cỏ mọc bên trên những ngôi mộ, thì thấy nó đó vẻn vẹn như nhô cao lên một chút nhỏ so với các nấm mồ phồng khác. Đieu này mang lại cho Hùng và Các người một tia hy vọng.

Những trên các cây khi chôn bọn, chung quanh có 11 ngôi mộ thì bây giờ đã có thêm nhiều người đui nắm xu hướng đây nữa rồi! Việc tìm đúng ngôi mộ của bọn không phải là một chuyện dễ. Hùng đành quan sát kỹ chung quanh các nấm mồ để tìm quen thuộc nào đó có thể gọi như cho mình. Đều lúc của anh thật là mệt mỏi, không một đi tìm nào có thể làm cho anh nhớ lại được chết! Cành cây có hình thù giống cây súng gãy mà trên các cây đám cỏ mọc chôn sâu trên các mộ bọn đã biến mất không để lại một dấu tích nào! Còn cây cỏ thì ngày xưa ven rừng dùng làm chuồng, nay cũng biến mất đâu một tiêu! Hơn ý kiến của Các người thì cũng thế, anh ta cũng không nhớ được đi đâu rõ ràng cả!!

Hai người đui họ thăm ông cụ ở Đồi Úy bọn đui và sẽ thay đổi khi người đui ta khai phá rừng để trồng cao su, thì được biết con đường đến ven khu rừng ngày trước cũng vẫn còn đó và vẫn được sử dụng cho đến ngày nay không thay đổi. Hùng hỏi ông ta về cây cỏ thì ngày xưa ven rừng thì ông cụ ở Đồi Úy bọn đui này nhớ ra ngay. Lúc đó các vùng chôn có cây cỏ thì đó là lợn nhốt nên họ như ai ở khu này cũng đều biết nó cả. Ông ta chỉ hỏi người đui có cây cỏ thì trên các cây. Hùng mừng quá cùng với Các người đi ngay về phía bìa rừng cao su tìm kiếm dấu vết; thì quả nhiên dù cây cỏ thì đó đã biến mất đi, nhưng vì gốc của nó quá lớn, người đui ta không thể nào bỏ đi hết gốc rễ của nó được. Trên một đống vẫn còn nhô lên dấu tích một vài phần rễ khô ngả còn sót lại như một xác nhện cho sự hiện diện của cây cỏ thì trên các cây.

Các bọn mà quá, thậm chí cả Phớt Trại và các người vong hồn của Mai Xuân Các người và Ba

Thân phận người lính gãy súng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

anh họ đi cho bọn người tìm kiếm đúng nơi anh nằm. Sau đó tôi đi tìm chuồn và tìm kiếm, hai người nhòm ngó và hỏi người lính ngơ ngác đi tìm kiếm. Cả hai muốn chắc ăn nên đi tìm kiếm bọn chúng và y 2, 3 lần và đi cùng một người. Cả bọn xúm lại lấy mặt cành cây dài đóng xuống đất sâu dò thủng, thì sau khi qua khe hở đi xuống, cành cây sắp xuống dẫu dẫu có vẻ như trúng ngay vào mặt người lính. Mọi người biết đây đúng là mặt người lính rồi. Tuy nhiên có đúng là mặt của bọn họ hay không thì chưa còn biết chắc nguy hiểm thôi. Sau đó tôi y nguyên cành cây dài cắm trong mặt làm đau. Bọn người cầm súng và tôi giả nguỵ đi xuống đi tìm kiếm đi và đi lo kiếm kiếm tìm làm cho tôi xin giấy phép hát hát Mai Xuân Cường.

Một ngày sau, khi có người đi hỏi tôi họ là đi đâu. Bọn Hùng trả lời chỉ cũ trình giấy và xin phép hát hát thân nhân với tôi người trả lời của đi và bọn đi đang trú đóng. Họ hỏi bọn Hùng về những đi về khi tôi nằm Mai Xuân Cường, làm sao có thể nhìn được chắc chắn đó là hát hát của anh ta sau khi quật mắt lên... Hùng khai rõ những gì mình còn nhớ được khi tôi nằm cho bọn với tôi trả lời người. Sau đó họ chấp thuận cho phép một người của Hùng được quật mắt. Mắt sẽ bọn đi được đi đi theo giám sát.

Hùng hỏi họ phải van vái không ngừng khi mà huyết được đào lên: “Mai Xuân Cường ơi Mai Xuân Cường ơi! Hôm nay tôi tao lên mang may và với gia đình đây. May có linh thiêng thì giúp tôi tao đào đúng chỗ. May sắp được và nhóm gần Ba may rồi. Ráng linh thiêng hãy giúp tôi tao đào đúng chỗ nghe.” Hùng cầm lấy một mảnh vải nhàu vấy liên tục. Đến khi nhìn thấy nét xấp xỉ đầu tiên xúc hát hát tòi ra một khoàng nylon lớn màu olive sẫm của chiếc áo quân đội, thì Diệp Phi Hùng và Ngô Văn Cường thấy hy vọng lớn. Cái áo quân còn y nguyên. Sau khi khiêng lên trên, màu áo quân ra thì không còn nghi ngờ gì nữa. Bọn bọn bà ba đến khi tôi nằm cho Cường tuy mặt nát vải chỉ những hình thù vụn còn.

Cây thánh giá của Mai Xuân Cường mà Hùng đeo vào cho bọn họ khi tôi nằm cũng kiếm ra được, cũng thêm lúc còn sống Cường có mặt với họ khá lớn trên trán, bây giờ xấp xỉ của anh vẫn còn mặt với mặt nhợt nhạt ngay vị trí với số đó. Ngoài ra cái họ thấy tinh của mặt người đi tên anh còn đó đã xác nhận rõ ràng.

Hài cốt của Mai Xuân Cường sau mười hai năm, cuối cùng được đưa về nhà đúng như các mục của anh trước khi lâm chung. Sau đó được đưa đi thiêu và mang vào nằm trong Ba anh trong ngôi nhà họ Đèo của gia đình. Sắp ra đi tôi thấy của anh là mặt đi đau đớn cho riêng

Thân phận người lính gây sủng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

anh và gia đình cũng như bạn bè thân thuố c. Tuy thừ vừ n có cái kừ t cuố c may mừ n là anh có đừ c nhừ ng ngừ i bừ n từ t nhừ Diừ p Phi Hùng, Trừ n Văn Khừ e, Nguyừ n Minh Hoàng, Ngô Văn Cừ ng, Phừ m Thanh Tân, Hoàng Lừ p Thành... đã lo lừ ng cho anh vào nhừ ng giây phút cuừ i. Đừ c biừ t là Diừ p Phi Hùng và Ngô Văn Cừ ng đã hừ t lòng hoàn thành đừ c muừ n cừ a anh. Cũng nhừ may mừ n có đừ c mừ t gia đình thừ ng yêu, quyừ t tâm mang anh vừ cho dù sau bao năm tháng. Vừ n đừ sừ c khừ e cừ a Ba anh có làm trì hoãn chuyừ n này, nhừ ng quyừ t tâm đó vừ n đừ c nung đúc và cuừ i cùng vừ n thừ c hiừ n đừ c. Anh lừ i còn có cái may mừ n xui khiừ n các bừ n anh gừ p đừ c mừ t cừ u Đừ i úy bừ đừ i từ t bừ ng, biừ t chừ hừ ng đừ n đừ n đúng nừ i anh nừ m, từ đó mừ i có thừ đừ a anh vừ nhà đừ c.

Nhừ ng khừ p chiừ u dài đừ t nừ c, chúng ta còn biừ t bao Mai Xuân Cừ ng khác đã âm thừ m ngã xuừ ng. Thân xác còn chôn vùi đâu đó nừ i rừ ng sâu núi thừ m mãi cho đừ n giừ này vừ n không đừ c biừ t và không ai đoái hoài từ i. Đừ t nừ c thân yêu cừ a chúng ta đã trừ i qua bao thăng trừ m cừ a lừ ch sừ , nhừ ng phừ i nói chừ a có giai đờ n lừ ch sừ nào lừ i bi thừ ng bừ ng giai đờ n vừ a qua! Thân phừ n cừ a hàng trăm ngàn ngừ i tù cừ i từ o và gia đình cừ a hừ sau cuừ c chiừ n sao mà đau đừ n quá!! Công lý nào, quyừ n lừ c nào mai sau sừ có thừ đòi lừ i công bừ ng cho hừ đừ c đây??

Tôi đã xúc đừ ng vô cùng khi nghe ngừ i bừ n cùng khóa và cũng là ngừ i trong cuừ c, anh Diừ p Phi Hùng, kừ lừ i câu chuyừ n thừ ng tâm trên. Cái thân phừ n cừ a ngừ i lính gây sủng nhừ Mai Xuân Cừ ng và biừ t bao sĩ quan VNCH khác trong nhừ ng trừ i tù cừ i từ o rừ i rác khừ p mừ i miừ n đừ t nừ c sao mà bi thừ m quá! Bài viừ t này đừ c viừ t qua cừ m xúc đó đừ kính dâng lên các anh, nhừ ng ngừ i đã bừ mình âm thừ m trong nhừ ng trừ i tù cừ i từ o xa xôi, nhừ chút tâm tình riêng cừ a mừ t cừ u quân nhân VNCH từ ng nhừ đừ n nhừ ng chiừ n hừ u cừ a mình đã âm thừ m ngã xuừ ng từ c từ i mừ t nừ i nào đó. Các anh đã ngã xuừ ng không phừ i trong mừ t trừ n đánh kiêu hùng, mà ngã xuừ ng chừ vì mừ đau, bừ nh từ t... kừ t quừ cừ a sừ đày i và lòng hừ n thù hèn mừ n.

Vừ i ý nghĩ đó, cá nhân tôi xin đừ c vinh danh và chào kính các anh.

Vĩnh Khanh

Phừ Đá Tròn, giừ a Tháng Mừ i Mừ t, 2006

(*) Nhừ ng nhân chừ ng có tên trong câu chuyừ n trên đây:

1. Cừ u Th/úy Diừ p Phi Hùng, TĐ16/TQLC hiừ n đang đừ nh cừ từ i Austin, Texas.
2. Cừ u Th/úy Nguyừ n Minh Hoàng, TĐ3 Nhừ y Dù hiừ n đừ nh cừ từ i Virginia
3. Cừ u Th/úy Ngô Văn Cừ ng, TĐ8 Nhừ y Dù hiừ n đừ nh cừ từ i Philadelphia
4. Cừ u Đừ i Úy Phừ m Thanh Tân, Hừ i Quân hiừ n đừ nh cừ từ i Houston, Texas

Thân phò n ngò i lính gấ sủng

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 09:32

5. Cò u Th/Úy Trò n Văn Khò e TĐ16/TQLC, hiò n đò nh cò tò i San Jose, California
 6. Cò u Th/Úy Hoàng Lò p Thành, TĐ6/TQLC hiò n đò nh cò tò i San Diego, California
 7. Cò u Th/Úy Nguyò n Văn Thu, Đò a Phò ò ng Quân/PCK hiò n đò nh cò tò i Houston, Texas.
 8. Cò u Tr/Úy Hoàng (không nhò hò), Khóa 20 Hò i Quân, hiò n đò nh cò tò i San Jose, CA (?)
- ... Và ngò i nò m xuò ng nò i núi rò ng Phò c Long, Trò i 3148, Bù Gia Phúc: Cò u Th/Úy Mai Xuân Cò ò ng, TĐ16/TQLC.